HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הדר ביה רבי עקיבא. כדלעיל בפירקין (דף כט:). לגון מכריע מכניד מטה כף מחזיק ומכריע את שבנגדו. כגון בחמין מסור השתא הוא ליה ר' שמעון דמתיר בחמין יחיד במקום שנים נמצא ר' יהודה מכניד את כף המשקולת שהרי ר' יהודה עם רבי מתיר שיהא לתיסור ובלוען מותר הוא ליה ר' מתיר בלוען יחיד במקום שנים נמצא ר' יהודה מכניד את כף המשקולת: **ס"מ.** דל"ל יוחנן הלכה כדברי המכריע במכריע במשנה כי היכי דמטעניות: **לעין פניו.** כלומר כל חבר בפני עצמו: **רוחץ בהן כל גופו.** בימי חמין שהוחמו מע"ש למחר בהן פניו ידיו ורגליו אבל לא כל גופו תיובתא דרב אמר לך רב לא כל גופו בבת אחת אלא אבר אבר והא פניו ידיו ורגליו קתני בעין פניו ידיו ורגליו תא שמע לא התירו לרחוץ בחמין שהוחמו מע"ש אלא פניו ידיו ורגליו ה"נ בעין פניו ידיו ורגליו תניא כוותיה דשמואל[ט]: **אחמין שהוחמו מע"ש למחר** רוחץ בהן פניו ידיו ורגליו אבל לא כל גופו אבר אבר ואצ"ל חמין שהוחמו בי"ט רבה מתני לה להא שמעתא דרב בהאי לישנא חמין שהוחמו מע"ש למחר אמר רב רוחץ בהן כל גופו ומשייר אבר אחד איתיביה כל הני תיובתא תיובתא א"ל רב יוסף לאביי רבה מי קא עביד כשמעתיה דרב א"ל לא ידענא מאי תיבעי ליה פשיטא דלא עביד דהא איתותב[י] (דילמא) לא שמיעא ליה ואי לא שמיעא ליה ודאי עביד[כ] דאמר אביי כל מילי דמר עביד כרב בר מהני תלת דעביד כשמואל[ל] ממטילין מבגד לבגד ומדליקין מנר לנר והלכה כר"ש בגרירה בחומרי דרב עביד בקולי דרב לא עביד[מ] ת"ר [נ]מרחץ שפקקו נקבו מע"ש למוצ"ש רוחץ בו מיד פקקו נקבו [ס]מע"ט למחר נכנס ומזיע ויוצא ומשתטף בבית החיצון אמר רבי יהודה מעשה במרחץ של בני ברק שפקקו נקבו מע"ט למחר נכנס ראב"ע ור"ע והזיעו בו ויצאו ונשתטפו בבית החיצון אלא שחמין שלו מחופין בנסרים כשבא הדבר לפני חכמים אמרו אף על פי שאין חמין שלו מחופין בנסרין ומשרבו עוברי עבירה התחילו לאסור אמבטיאות של כרכין מטייל בהן ואינו חושש מאי עוברי עבירה דא"ר שמעון בן פזי אמר ריב"ל משום בר קפרא בתחילה היו רוחצין בחמין שהוחמו מע"ש התחילו הבלנים להחם בשבת ואומרים מערב שבת הוחמו אסרו את החמין והתירו את הזיעה ועדיין היו רוחצין בחמין ואומרים מזיעין אנחנו אסרו להן את הזיעה והתירו חמי טבריה ועדיין היו רוחצין בחמי האור ואומרים בחמי טבריה רחצנו אסרו להן חמי טבריה והתירו להן את הצונן ראו שאין הדבר עומד להן[ר] התירו להן חמי טבריה[ש] וזיעה במקומה עומדת אמר רבא האי מאן דעבר אדרבנן שרי למיקרי ליה עברינא כמאן דלמא ה"מ במתני' אבל בברייתא לא.[ת] לע"ג דלא קתני במשנתינו[א] הכא משמע דמתין מעט כמותו משום דסתם מתני' דלא כוותיה[ב]: **הלכה כדברי המכריע.** הכרעה כגון קולי מטלניות שר"מ ור"י הזכירו בפירוש בדבריהם מוכן ומזומן מוכן להיותו תלוי בגמוד והניחו מחורי הדלת שגילו בדבריהם שיש סברת לחלק ביניהם תלת שנראה להם לסוף סוף אין לחלק ביניהם לכך הוי ר' עקיבא שמחלק ביניהם מכריע וכן ר' יהודה הוי מכריע דר' שמעון ור"מ הזכירו בדבריהם חמין ולונן והכרעה שלישית דלא הוי הכרעה הוי כי היכי דפ"ק דפסחים (דף כח.) חפית של יין של תרומה שנטמאת ב"ש ומורים בתפסת[ו] הכל וב"ה אומר תיעשה זילוף אמר ר' ישמעאל בר' יוסי אני מכריע בשלה תפסת[ז] הכל ובית תעשה זילוף אמרו לו אין הכרעה שלישית מכרעת משום דלא הזכירו ב"ש וב"ה בדבריהם בית ושלה ולא גילו שיש סברת לחלק בין בית לשלה תמיד לה הכרעה שלישית ולא הכרעה הקונטרס לפירש התם לטעמייהו דב"ש לא משום תקל דלא מטעם אחר כמו משום ריחת דלא משום דלא הזכירו בדבריהם בית ושלה כלפי' וה"ה דהוה מצי למימר ליה דאין הכרעת תלמיד הכרעה כדאמר הכא תלמיד הוא דמרו לפני רבותא ממרו לפני' לא היה תלמיד אינה הכרעה ושם דתנן בברכות (דף מג.) ב"ש מורים מדבר על השמן ומ"כ מכרך על הסלק וב"ה מורים מכרך על הסלק ומ"כ על השמן מ"ל גמליאל מני מכריע שמן הזכיו לריחו וחזינו לסיכתו הסלק לריחו הזכיו לסיכתו לא הזכיו[ג] מ"ל יוחנן הלכה כדברי המכריע פר"ת התם להוא דהכרעה שבבל הם"ם ולא נהירא דלא הוא הכרעה דלא[ד] כלפי' ותסם אינו אלא מפקח טעמא דשמן אמת[ה] ול"ת פי' אין הכרעה שלישית מכרעת היינו הכרע' דור שלישי כמו ר' ישמעאל בר' יוסי שהיה דור שלישי לב"ש וב"ה ולמו דוקא דור שלישי אלא ה"ה אנ"י[ו] וכל מקום נקט הכרעה שלישית משום בריית' דלפמים[ז]:

למוצאי שבת רוחץ מיד. לרחון אבל להזיע נכנס לפי' בשבת ומזיע כמו בי"ט כדלמר בסמוך לפי' בשבת הוי זיעה שריא עד הגזירה[ח] ולמאר גזירה לפילו בי"ט אסרו לפיום טוב קתני משברו עוברי עבירה התחילו לאסור[ט] והוה מלי לעלומינהו ולימנינהו מרחץ שפקקו נקבו מערב שבת או מערב יום טוב למחר נכנס ומזיע ולמולמי שבת ויום טוב רוחץ מיד אלא לי עריב ומני להו הוה למימר דלדוקא בשבת אסרו הזיעה אלא ביום טוב דעובדא דמייתי בשבת הוה להכי מפליג להו השתא משברו עוברי עבירה קאי ליום טוב אבל לא משבת הזיעה לא הוכרה גבי באיסור. אמר רבא מאן דעבר על דברי חכמים שרי למיקרייה עברינא, אלא שחמין שלו מחופין בנסרים. פי' בקונטרס אלא היו לריכין לחום שהוחמו בשבת מחום המרחץ משמע שקובר שבשבתו בחמין שהוחמו מע"ש ולעיל אמר רבי יהודה גופיה ושמע יחלוק בין שבת ליום טוב ומיהו בתוספתא גרסינן ונשתטפו בגון אלא שחמין שלו מחופין ולא יסברו שרחצו בחמין:

ס) [לעיל כט:], ע) [לעיל לט:], ג) [ע"ז], ד) [ר"ה מ"ז], ה) לעיל כב. פסחים קא. ממחות מא:, ו) בכל המקומות שיתא מתירין, ז) תוספתא שבת פ"ד, ח) מלן דגרס בגמ' דילמא גרס הכא לא שמיע ליה לרב יוסף, ט) תיכת לוי"ח רמז לדבינו יהודה הלוי, י) [ער' ברכות יט. במשנתינו קמלרין והכ"ל בריי' פ"ק], כ) [ועי' תוס' ממחות לא: ד"ה מי קאמר וכו' תיללו בתופן אחר], ל) שם שיתא מבל, מ) מבל, נ) [ועי' יתר מלריכות בתוס' ב"ק קטו. ד"ה הכרעה].

מוסף רש"י

ואי מכללא מאי. וכי אמר ליה מכללא מאי גריעותא ליכא (ברכות יב.) מה לנו מי שיאמר מכלל שי פיקוח נפש מה מהל כללא שפיר שמעינן ומה יש לנו לגמגם בכלל זה (חולין צד.). **כל מילי דמר.** דבה בר נחמני (ערל כב.). **מטילין מבגד לבגד.** לחניל בילת מטלית יש לטלית מדש, ומנחמת מפרש טעמא דמתן לחמר (שם). ומדליקין מנר לנר. למנוסה (שם). **והלכה כר"ש בגרירה.** לחמר דבר שלין מתכוין מותר, ופע"ג דקנעיד מרין והוי תולדה למוקם שו בונה, ומשום דהילכתא כרב בחיפוי בכולים הש"ס בר מהני תלת, נקטינהו נהדי הדלי (שם).

מוסף תוספות

א. הא ע"(ב)כל מקום' קאמר. תוס' הל"ש. 'כל מקום' משמע אפי' בברייתא. רמב"ן. ב. וא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה, הלכך אע"ג דא"ר יוחנן בכל מקום הלכה כדברי המכריע, וסמכי' עלה, ודחי סתמא דמתני' מחמת מכריע כדאמר 'כל מקום', הנ"מ בשההכרעה במשנתינו, דאתיא הכרעה דמתני' ודחיא סתמא דמתני', אבל כשההכרעה היא בברייתא לא דחי' סתמא דמתני' מקמי הכרעה דברייתא, דאם רבי שנאה סתם ולא הכריע, ר' חייא מניין לו. רמב"ן (ועי' מהר"ם). ג. הלכך שמן דעדיף. תוס' ב"ק קטו. ד"ה הכרעה. T. [בד"ס"ל פלגא כמר ופלגא כמר. תוס' ב"ק קטו. ד"ה הכרעה. ה. וס"ל כוותי' לגמרי, וכן בכל מקום שאם תנא אחד יסבור כתנא אחר, לא ילרא בכך מכריע. תוס' ב"ק קטו. ד"ה הכרעה. ו. כלומר, תלמיד אתה, ואין זו הכרעה כדאמר, ר"ע תלמיד הוה, וה"נ הוה מצ"ל דור שני, דהיינו נמי תלמיד, אלא. תוס' ב"ק קטו. ד"ה הכרעה. ז. [ד]כך היה המעשה. תוס' ב"ק קטו. ד"ה הכרעה. ח. דהא קודם גזירה נשנית בריית' זו, מדקתני גבי יו"ט למחר נכנס ומזיע. תוס' הרא"ש. ט. דבריית' איירי ביו"ט כדקתני מעשה במרחץ בב"ב שפקקו נקבו מעריו"ט, אלמא ביו"ט ושבת אסרו כאחד. תוס' הרא"ש.

עז א מיי' פכ"ב מהלכות שבת הלכה ג סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שכו סעיף ה:

יז ב שם סעיף יח:

יח ג מיי' פ"ג מהלכות י"ט הלכה טז סמג לאוין עה טוש"ע או"ח סימן תקיח סעיף ב:

יט ד מיי' פכ"ב מהלכות שבת הלכה ג סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שכו סעיף ה:

ב ה מיי' שם טוש"ע שם סעיף יב:

גליון הש"ס

תום' ד"ה דילמא ה"מ במתניתין ובו' אע"ג דלא קאמר במשנתנו. עי' מגנה למלך ריש הלכות בית המיקדש:

רבינו חננאל

הא דקאמר שמואל חמין שהוחמו מע"ש אינו רוחץ בהן בשבת אלא פניו ידיו ורגליו, תניא כוותיה וקי"ל כוותיה דשמואל בהא. א"ל **להבה בר בר חנה בפירוש** שמיע לך מיניה דר' יוחנן דהלכתא כר' יהודה דבצונן מותר להשתטף אבל בחמין אסור, או מכללא. מאי כללא, דא"ר יוחנן א"ר יוסי כל מקום ששנים חולקין ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע חוץ מקולי מטליות שפירשנום בפרק של מעלה, והוא זה ששנינו בכלים בפרק כ"ח פחות משלשה על שלשה שהתקינה לפקק בה את המרחץ כו', אף על פי שרבי אליעזר מחמיר ורבי יהושע מיקל ורבי עקיבא מכריע שאין הלכה כרבי עקיבא, חדא דתלמיד הוא ואין תלמיד מכריע על רבו, ועוד הא הדר ביה ר"ע לגבי דר' יהושע. ואסיקנא דאי מכללא מאי הוי ר' יהודה מכריע הוא והלכתא כדברי המכריע, ובין [בפירוש ובין] מכללא חדא הוא. ואמרינן דילמא הני מילי אם תהיה מחלוקתם במשנה אבל חלוקתם בברייתא לא. אמר ליה בפירוש שמיעא לי. והא דאמר אביי כל מילי דמר עביד כרב בר מהני תלת, אסיקנא רבה בחומרי דרב הוה עביד, כקולי דרב לא הוה עביד. ת"ר מרחץ שפקקו. פי' פקקו, שתמו נקביו, מע"ש למוצאי [שבת] רוחץ בה מיד. פקקו נקביו מערב יום טוב למחר נכנס ומזיע ויוצא ומשתטף בבית החיצון, וכן עשו ר' אלעזר בן עזריה ור"ע במרחץ של בני ברק. משרבו עוברי עבירה התחילו לאסור שהיו מחמין בשבת ואומרים מע"ש החמנו, אסרו להן חמין והתירו הזיעה כו'. ואסיקנא אסרו להן אפילו חמין שהוחמו מע"ש ואפילו חמי טבריא וכ"ש חמי האור, ואפילו זיעה אסרו להן אלא צונן בלבד, שראו שאין הדבר עומד חזרו והתירו להן חמי טבריא בלבד, וזיעה במקומה עומדת באיסור. אמר רבא מאן דעבר על דברי חכמים שרי למיקרייה עברינא,